

[Svend Auken]

skal gøres, skal være bedre, bedre gennemtænkt og mere slagkraftig end det; der er lagt op til i regeringens miljøplan, og det er med dette fælles sigte, vi går til arbejdet og forhandlingerne i Folketingets miljøudvalg.

Vi socialdemokrater lægger afgørende vægt på, at miljøindsatsen bliver så stærk som muligt, og at det markeres, at det er det såkaldte grønne eller miljøpolitiske flertal, der ved at holde sammen fremkalder en tilstrækkelig effektiv indsats herinde i Folketinget; det er vi godt tilfredse med.

Efter at have fået denne bekræftelse af, at tingene skal opfattes, sådan som vi nu har hørt af fru Lone Dybkjær, vil jeg opfordre til, at det dagsordensforslag, som bl.a. mit parti er medforslagsstiller til, bliver taget tilbage, og at vi stemmer for den radikale dagsorden.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KRF):

Fru Lone Dybkjær siger, at jeg skulle have hørt bedre efter. Jeg troede, det var en fortællelse af fru Lone Dybkjær, for det, fru Lone Dybkjær påstod, var, at hun ikke havde den elementære viden om næringsstoffer i jorden og deres vandring, som det dog må forudsættes at miljøordførere har, når de fremsætter og stemmer for forslag med så vidtrækkende konsekvenser.

Når fru Lone Dybkjær nu påstår, at hun ikke havde de videnskabelige og saglige forudsætninger for at fremsætte sit forslag den 18. november 1986, hvorledes vil fru Lone Dybkjær da forlange, at dette Ting i dag skal tro på, at der ligger en saglig og videnskabelig vurdering bag det forslag, som nu er fremsat? Jeg vil håbe, at fru Lone Dybkjær bekymrer sig over, at man herved klart demonstrerer for offentligheden, at politik og saglighed er to forskellige ting.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg er naturligvis enig med hr. Svend Auken i, at det ville være godt, hvis det grønne flertal – vi, der har fremsat et dagsordensforslag sammen – og Det Radikale Venstre kunne vedtage noget, som var fornuftigt. Men jeg er bange for, at jeg bliver nødt til at henvende hr. Svend Aukens opmærksomhed på

det svar, fru Lone Dybkjær gav, hvori hun meget nøje præciserede, at der er tale om to forskellige dagsordener, og hvor hun fastholdt – anderledes kunne det ikke forstås – at den radikale dagsorden ikke skal fortolkes og forstås sådan, at der i 1988 sker et konkret indgreb over for kunstgødningsforbruget. Man fastholder det princip, at det er statistikken, der skal styre os, og ikke os, der skal styre statistikken, i hvert fald ikke, når det drejer sig om det første år, og her i verden er det nu altså allervigtigst, hvad der sker i morgen; det er vigtigere, end hvad der sker i overmorgen.

Derfor bliver jeg nødt til at stille fru Lone Dybkjær det spørgsmål: hvad er det helt præcist, der ligger i ordene om, at handlingsplanen ikke er tilfredsstillende, ikke er tilstrækkelig? Er vi eller er vi ikke enige om, at det, der er utilstrækkeligt, er, at der ikke i 1988, at der ikke her og nu konkret gribes ind over for kunstgødningsforbruget? Det er meget afgørende, for det er netop den forskel, der udtrykkes gennem den dagsorden, de tre partier har foreslået.

Men hvis det viser sig, at der er nogen af de tre partier, som ikke ønsker at opretholde denne dagsorden, har det selvfølgelig ingen mening for os at opretholde den, og så må vi tage til efterretning, at den ikke lader sig opretholde – så er der ingen fornuftig grund til at opretholde den. Men jeg bliver nødt til at sige, at der set fra vores synspunkt ikke på nuværende tidspunkt er noget i fru Lone Dybkjærs svar, som gør det berettiget at tage den dagsorden tilbage, som indeholder lige præcis det, det er nødvendigt at gøre her og nu.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Det er mig imod, at forhandlingsresultatet alene afgøres gennem udveksling af korte bemærkninger – bl.a. af hensyn til de kommende ordførere – men det er jo umuligt i forretningsordenen at finde belæg for at forhindre det. Jeg kan kun appellere til medlemmernes selvdisciplin.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Der foregår jo mange forhandlinger, og det er ikke så meget dem her i folketingssaa-